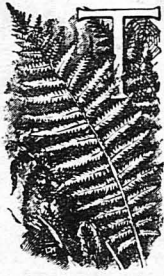

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΟΥΑΝ ΓΚΑΡΘΙΑ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΡΒΑΖΑΛ

Η νύχτα εκείνη ο άνεμος σφύριζε με μανία στους δρόμους της Βαλεντίας, που είχαν μεταβληθεί σε ποτάμια, από το πολύ νερό που έβριζε. Ψυχή ζωντανή δεν ταμπούσε να βγή ξένο, με τον έλευνο αυτόν καρδό. Μονάχα ένας Ξητιάνος, που δεν είχε δωμάτιο να κοιμηθεί, ήφρου περιπλανήθηκε εδώ και εκεί, αναγκάστηκε στο τέλος να καταφύγει κάτω από τη μεγάλη θολωτή πόρτα ενός σπιτιού, κοντά στ' ανάκτορο του βασιλέως...

Είχε περάσει άσκητή ώρα, όταν, ξαφνικά, ο Ξητιάνος είδε από το καταφύγιό του δύο σκυές να κινούνται στο αντίκρινό του πεζοδρόμιο. Σδ λίγο ή σκυές αυτές κλήσιωσαν και στάθηκαν κοντά στη θολωτή πόρτα, χωρίς να προσέξουν ότι ένας άνθρωπος τους παρακολούθησε κρυμμένος εκεί... 'Ο Ξητιάνος προσπάθησε να δει ποιοί ήσαν οι παραξένοι αυτούς, αλλά δεν μπόρεσε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά τους, επειδή ήσαν κατά τωλήγειο στους μανδύες τους και είχαν κατεβαστεί τα πλατύφυρα καπέλλα τους ως τα φρύδια... Δεν ήξερε τι είδους άνθρωποι ήσαν. Από τη στάση τους όμως και από τους τρόπους των, κατάλαβε ότι άσχημάς δεν θα ήταν καλές προθέσεις.

Σε μιή στιγμή, οι δύο άγνωστοί άρχισαν να κωμμεντάζονιν χαμηλόφωνα :

—Δέν πιστεύω να βγῆκε από το παλάτι, είτε ο ένας από αυτούς. Δέν είναι άζωμα ή ώρα έντεκα... 'Εξάλλον, ή κατοικωρία θα τον επιδόσει να γυρίσει σπίτι του...

—Ναι, ή νύχτα είναι άπορη άγρια και σκοτεινή, άσως ο "Άδης ! είτε ο άλλος. Θα έλεγε κανείς ότι ο Θεός έπιστηρίζει τα σχέδιά μας... Οι δρόμοι είναι έρημοι... Κανείς δεν θα μῆς διή...
Το ρολόγι ένός γειτονικού μεγαρού σημαει έντεκα.

—Είνε καρδός να πηγαίνουμε γὰ να μη τον χάσουμε ! είτε τότε ο ένας από τους δύο άγνωστους.

Και οι δύο ιιοστηρίζοντες τέτοι άπομαρφνήθηκαν από τη θολωτή πόρτα και τράβηξαν προς το παλάτι. 'Ο Ξητιάνος, κουλγιαρισμένος πάντοτε στη γωνία του, εγχαρταπίσε τον Θεό, που γλίτωσε από τὸν κίνδυνο να τον δουν και να τον παραδώσουν οι δύο άγνωστοί...

Πέρασε κάποιοι ώρα και ξαφνικά μιή πνιγμένη κρανή πλυοάωστηκε προς το μέρος του παλατιού.

—Πάει αυτός, Θεός σαρρασταί ! φηδύρισε ο Ξητιάνος, κάνοντας τον σταυρό του.

Κι' έτοιμαζόταν να βγῆ από τον κρυφώνα του, περίεργος να δῆ τι είχε γίνει. 'Όπισθοποήρισε όμως τρομαγμένος και στρωμάχησε περισσότερο στη γωνία του, γιατί είδε δύο δολοφόνους να ξανακλιθαίνον στην πόρτα.

—Τί θα κάνουμε τώρα ; φηδύρισε ο ένας από αυτούς, άσκητά ευνίακωτα, ώστε να τον άκούσει ο Ξητιάνος.

—Πρόπει να γίνουμε άμέσως ! του άποκρίθηκε ο σύντροφός του. Από στιγμή σε στιγμή θ' άρχισουν να μῆς κενηάινε... "Α ! είμαι βέβαιος ότι τὸν χτυπήσαμε καλά ! Το δικό μου τωμάχιστον το χέρι δεν έτρεμε διόλου... Μῆ φοβίσαι τίποτα. 'Ο έλθρός μας, και άν άζωμα δεν παρεδώσει ως τώρα τη βρομοφή ψηχή του στό διάβολο, δεν θα ζήσει ποτέ... Δέν ύπόκειται πια το μοναδικό εμπόδιο γὰ την έντυχία του Καρβαζάλ... Το έχουμε ξεκαμίνισει από τον κόσμο !...

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκαν δυνατές φωνές προς το μέρος του παλατιού και ο δρόμος φωτιστηκε από λαμπάδες και φανάρια.

—Ανελάμψαν το πτομα ! είτε ο ένας από τους άγνωστους. Λοδο γρήγορα, πὸν μῆς πῆσουν !...

Και ο Ξητιάνος δέν μπόρεσε να συνεχίσει τους φιλοσοφικούς στοχασμούς του. Μερικοί ώλλωμισμένοι στρατιώτες, κάνοντας έρευνα σε κείνα τα μέρη, γὰ ν' ανακαλύθουν τους δολοφόνους, είδαν τον Ξητιάνο κρυμμένον στο βάθος της πόρτας, ώρμησαν άπάνω του και του έδεσαν τὰ χέρια με σχοινιά, πὸν έκρίνος προφάσεις να καταλάβη τί συνέβαινε.

—Πάσαμε έναν από τους κατοκρογους ! φώναζε ένας στρατιώτης. Πέξ μας, έλευνέ, ποός είναι ο συνένόχος σου και ποί βρίσκεται τώρα.

—Δέν είμαι εγώ ο φονιάς ! τραύλισε ο Ξητιάνος, τρέμοντας από τον φόβο του. Ξέρω όμως τους δολοφόνους !...

—Ποιοί είναι αυτοί ;
—"Α ! μονάχα στον ίδιο τον βασιλιά θα μπορούσε να φανερωσω τὰ ονόματά τους ! Οι φονιάδες, βλέπετε, αυτοί είναι μεγάλα πρόσωπα και δέν κάνει να τους έκθέσω !...

Οι στρατιώτες, σκανδαλισμένοι από το ύφος του Ξητιάνου, τον μετέφεραν στο παλάτι και τον παρέδωσαν σε μερικούς άξιωματικούς, οι όποιοι τον ώδηγησαν άμέσως μπρος στον έτοιμοθάνατο. 'Ισως ο Ξητιάνος αυτός να ήταν ο δολοφόνος και να έλεγε ψέμματα ότι ήξερε τους πραγματικούς φονιάδες. Μα ό τραυματίες δέν τούσε πια γὰ να γνωρίση τον δολοφόνο του... Μόλις είχε ψευφήσει !...

Το θέμα της νυκτερινής δολοφονικής επίθεσης ήταν ο Μπενιαβίδες, άπόγονος μιῆς ένδοξης οικογενείας και έννοήσιμος του βασιλέως της 'Ισπανίας Φερδινάνδου του δον. ('Η ιστορία αυτή συνέβη στὰ 1312). 'Ο Μπενιαβίδες συνόδευε τον βασιλέα σ' όλα τα ταξείδια του και ήταν ο καλύτερος μυστικοπόνητός του... 'Ο τραγικός λοιπόν θάνατος του λύτρεσε βαθειά τον Φερδινάνδο. Και ο βασιλεύς, γοητευμένος μπρος στο κρεβάτι, όταν ξεφύρισε ο φίλος του, μουσκεσε με άάκρινα σπόνιν και θνηοὶ το παρηνόμο πρόσωπο του νεκροῦ και άρχίζότανε να τιμωρήσει ασκληρά τους άνάδονους δολοφόνους του.

"Όταν ο Ξητιάνος παρουσιάστηκε μπροστά του και το άνακούσισε, χωρίς τον παρακωφό διαταγιο, τί είδε και τί άκούσε κείνη τη νύχτα, καθόσ και την πελοπίοι το ότι οι δολοφόνου του Μπενιαβίδες ήσαν οι άδελφοί Καρβαζάλ, ο Φερδινάνδος άνατράχισε σήγχρομος και τὰ μάτια του πετάξαν άγριες λάμψεις μίσους.

—Τώρα καταλαβαίνω τί έγινε !... φηδύρισε. Πράγματι, μονάχα οι άδελφοί Καρβαζάλ θα μπορούσαν να σκοτώσουν τον Μπενιαβίδες !... "Α ! ο άδιστριχημένος ο φίλος μου θα βῆ τρομερή έκδίκησι !

Οι άδελφοί Καρβαζάλ, γόνου μιῆς από τις παλαιότερες οικογένειες της 'Ισπανίας, δέν συμπασάναν τον βασιλέα Φερδινάνδο, άποσ και πολλοί άλλοι ευγενείς, επειδή είχε χαρίσει όλη την ευνοιά του στον Μπενιαβίδες. 'Ο μεγαλύτερος μάλιστα από τους δύο άδελφούς είχε ιδιαιτέρως λόγους να είναι δυσωσθημένος με τον έννοήσιμο του βασιλέως. 'Ο Καρβαζάλ αυτός άγαπούσε την άδελφή του Μπενιαβίδες. Τὸν άγαπούσε και κείνη. Μῆ ο άδελφός της, όταν έμιασε το τραγεοό αισθημα τὸν δύο νέων, απαγορεύσει στην άδελφή του και να βλέπει άζωμα τον Καρβαζάλ.

—Ποτέ, τῆς είχε πῆ, ποτέ δεν θα σ' άρμωσο να κέρης άνδρα έναν έγχρόμο του βασιλέως !...

"Όστόσο, ή δόνα Βιολάντε, άφρφοντας τη διαταγή του άδελφού της, άντάμωνε σιγά με τον Καρβαζάλ. "Όταν το έμιασε αυτό ο Μπενιαβίδες, πήγε και βρήκε τον Καρβαζάλ, τον έβρασε γὰ την διαγωγή του και θα σκοπονότωναν, άν δέν πόφταναν να τους χωρίσουν μερικοί φίλοι. Από κείνη τη μέρα ή αντίπαδη μεταξύ τον Καρβαζάλ και του Μπενιαβίδες μετεδλήθη σε θανάσιμο μίσος.

Τὸ προί τῆς μέρας που δολοφονήθηκε ο Μπενιαβίδες, ο Καρβαζάλ συναντήθηκε και πάλι με την δόνα Βιολάντε, άπομαρισμένος να τῆς προτείνη να τὴν κλέψη, γὰ να τὴν απαλλάξει από την τριαννία του άδελφού της. Βρήκε όμως την καλύτερά άνήσυχη και ταραγμένη.

—Γὰ τ' όνομα του Θεοῦ, άγαπημένε μου, τοῦ είπε. Φύγε από την Βαλεντία όσο μπορείς πὸν γρήγορα ! Φοβάμαι πολύ γὰ σενα... 'Ο άδελφός μου μοῦ το ξαναείπε γάθε τόσο ότι θα σ' έκδικηθῆ γὰ την προσβολή που του έκανε... "Ω ! τον θεωροῦ κινάνο γὰ όλα ! 'Εξάλλον, μη ξεχνάς ότι έχει και την έπιστηρίζει του βασιλέως...

—Μῆ φοβάσαι, Βιολάντε ! άποκρίθηκε ο Καρβαζάλ, προσπαθώντας να κρύψει το θυμό του κάτω από ένα χαμόγελο. Τὸ σπῆθι μου δεν λείπει ποτέ από τη μέση... Ξέρω ν' άντικρύσω άβροβα τον κίνδυνο και τον θάνατο !...

—Μῆ έχεις να κέρης τώρα μ' έγχρόους πὸ δυνατούς από σενα !... Μπορείς να τί βγάλεις πέρα με τον βασιλέα, που έπιστηρίζει τον άδελφό μου ; Φύγε, σ' έξορῶζο ! 'Η καρδιά μου θα σου άνιργη λάτοσε ! 'Ισως νάρθη μιή μέρα, που θα διαλυθῆ ο κακός αυτός έμιάτλης του μίσους ! 'Ισως να μωροέσουμε μιή μέρα να έννοθώμε με την συγκάθησε του άδελφού μου !...

'Ο Καρβαζάλ έπεσε σε σκέψεις. Τὸ μετόπο του ανάλώθηκε από βα-

'Ο Καρβαζάλ άγαπούσε την άδελφή του Μπενιαβίδες

